KOMISIJA EVROPSKIH SKUPNOSTI

Bruselj, 4.4.2006
COM(2006) 154 konč.

2006/0056 (CNS)

Predlog

UREDBA SVETA

o uporabi tujih in lokalno neprisotnih vrst v ribogojstvu

{SEC(2006) 421}

(predložila Komisija)

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. KONTEKST PREDLOGA

- **Razlogi in cilji predloga**

Ribogojstvo je hitro rastoči sektor z nenehnimi inovacijami in iskanjem novih virov. Za prilagoditev proizvodnje tržnim pogojem je pomembno, da ribogojska industrija poskrbi za raznolikost gojenih vrst.

V preteklosti sta ribogojstvu gospodarsko koristila vnos tujih vrst (npr. šarenke, pacifiške ostrige) in gojenje vrst, ki se na določenem območju zaradi biogeografskih ovir ne pojavljajo. Zato je verjetno, da bo ribogojska industrija še naprej uporabljala nove vrste za zadovoljitev potreb trga. Bilo bi torej smiselno ločiti gospodarsko rast od možnih tveganj, ki jih za ekosisteme predstavljajo tuje vrste, in sicer s predvidevanjem in preprečevanjem negativnih bioloških vplivov na avtohtone populacije, vključno z genetskimi spremembami, ter z omejevanjem razširjanja neciljnih vrst in drugih škodljivih vplivov. To je glavni cilj predloga.

Treba je poudariti, da obstaja pomembno trgovanje s tujimi organizmi, predvsem ribami kot okrasnimi vrstami, vendar hramba teh organizmov v trgovinah z domačimi živalmi, vrtnih centrih ter poslovnih in zasebnih akvarijih ni zajeta s skupno ribiško politiko in zato ne spada v okvir tega predloga.

Invazivne tuje vrste so opredeljene kot eden izmed ključnih vzrokov izgube biološke raznovrstnosti v EU in v širšem svetovnem merilu. Tuje vrste imajo lahko tudi velik gospodarski in družbeni vpliv. Vse to lahko ogrozi dosego ciljev trajnostnega razvoja v EU. Komisija se je v Akcijskem načrtu za ribištvo (COM(2001) 162, št. IV) v skladu z ukrepom IX o „Omejevanju vnosa novih vrst in varovanju zdravja živali“ odločila, da bo podrobno preučila morebitni vpliv neavtohtonih vrst na ribogojstvo in spodbujala uporabo Kodeksa ravnanja pri vnosu in prenosu morskih organizmov Mednarodnega sveta za raziskovanje morja (ICES) in Kodeksa ravnanja in priročnika s postopki za obravnavanje vnosa in prenosa morskih in sladkovodnih organizmov Evropske svetovalne komisije za kopenske ribogojnice (EIFAC).

Komisija se je v Strategiji za trajnostni razvoj evropskega ribogojstva (COM(2002) 511) tudi zavezala, da bo predlagala pravila za upravljanje vnosa tujih vrst v ribogojstvo. Ta predlog uredbe želi uvesti okvir EU za zagotovitev ustrezne zaščite vodnega okolja pred tveganji zaradi uporabe tujih vrst v ribogojstvu, ki bi temeljil na že obstoječih pravilih ICES in EIFAC. Za namene te uredbe ribogojstvo vključuje aktivnosti, kot so talno gojenje školjk ter ribištvo s prirejo in ribištvo z dopolnilnim vlaganjem (t.i. put and take), ki kot osnovo uporabljajo ribogojske tehnike.

- **Splošni okvir**

Knjiga „Invazivne vodne vrste v Evropi“ (Invasive aquatic species in Europe, E. Leppäkoski et al, 2002) navaja, da je bilo od konca 19. stoletja za namene ribogojstva in obnavljanja staleža v Evropo vnesenih 69 tujih vrst, od tega 28 vrst lupinarjev, 27 vrst rib, 10 vrst alg, 3 vrste morskih polžev in 1 vrsta cvetoče rastline. Dve izmed njih – šarenka in pacifiška ostriga – sta danes med vodilnimi evropskimi ribogojskimi vrstami, kar potrjuje, da je lahko nadzorovan vnos tuje vrste za industrijo koristen. Pacifiška ostriga je danes tako razširjena, da

po ocenah predstavlja 80 % svetovne proizvodnje ostrig. Danes se vrsta pacifiške ostrige širi in na nekaterih področjih bo kmalu prerasla rastišča užitne klapavice (*Mytilus edulis*).

Premikanje neavtohtonih vrst lahko povzroči tudi razširjanje parazitov in povzročiteljev bolezni. Trosovec *Bonamia ostreae,* na primer, za katerega znanstveniki predvidevajo, da je bil v Skupnost vnesen ob premikanju evropskih ostrig s severnoameriške pacifiške obale, je povzročil občutno zmanjšanje avtohtonih staležev ostrig v Skupnosti. Vendar pa je razširjanje povzročiteljev bolezni zaobseženo že v okviru zakonodaje Skupnosti o zdravju živali in zato ni predmet tega predloga. Tudi paraziti, ki spadajo v okvir predpisov o zdravju živali, v predpisih o tujih vrstah niso zajeti.

Premikanje školjk lahko povzroči škodo ekosistemom zaradi razširjanja spremljajočih neciljnih tujih vrst. Nekaj primerov škodljivcev, premaknjenih skupaj z ostrigami, vključuje tudi polže *Crepidula fornicata* in plaščarje *Styela clava.* Na srečo navedeni vnosi morskim in sladkim vodam Skupnosti, glede na število vrst in kraje izvora, niso prizadejali resnejše škode. Vendar to ni razlog za zadovoljstvo, zato je nujna uvedba veljavnih predpisov.

- **Obstoječe določbe na področju, na katerega se nanaša predlog**

Na tem področju je v zakonodaji Skupnosti pomembna Direktiva 92/43/EC, direktiva o habitatih, ki od držav članic zahteva, da „zagotovijo, da je namerno naseljevanje katerih koli tujerodnih vrst v naravo urejeno, tako da to ne škoduje naravnim habitatom na njihovem naravnem območju razširjenosti ali domorodnim prosto živečim živalskim in rastlinskim vrstam, če pa menijo, da je to potrebno, tako naseljevanje prepovejo“. Vendar pa ni jasno, kako sta z navedeno zakonodajo urejena naključni, nenamerni vnos in vnos v nedivje okolje.

Čeprav obstajajo možnosti določenega podvajanja ali prekrivanja med administrativnimi ukrepi, že sprejetimi v skladu z direktivo o habitatih, in novim predlogom za uredbo, pa to ni nujno problematično, saj je upati, da bodo izkušnje s prejšnjim postopkom izboljšale vzpostavitev in delovanje novega sistema dovolilnic, zahtevanega v obravnavanem predlogu uredbe.

Druga zakonodaja Skupnosti, kot so na primer direktive o presoji učinkov na okolje nekaterih projektov (presoja vplivov na okolje), zdravje živali v ribogojstvu in okvir za ukrepe Skupnosti na področju vodne politike, zajema škodljive učinke tujih vrst, vendar ni specifična za ribogojstvo in dopušča tveganje širjenja tujih vrst in posledično okoljsko škodo.

- **Usklajenost z drugimi politikami in cilji Unije**

Iz zgornjih razlogov sledi, da obstoječe določbe trenutno niso povsem ustrezne za upravljanje uporabe tujih vrst v ribogojstvu. Vsekakor se predlaga, da se z izdajo dovolilnic v skladu s to uredbo ne odpravi potrebe po upoštevanju obstoječih predpisov. V primeru, da bo v prihodnosti sprejet celosten okvir Skupnosti za tuje vrste, bo ta uredba po potrebi prilagojena temu okviru ali pa bo vanj vključena.

Ukrepi, vključeni v predlog, so pomemben korak v procesu vključevanja okoljskih vprašanj v skupno ribiško politiko, v skladu s členom 6 Pogodbe. V zvezi s tem je bil predlog že

napovedan v določenih besedilih o politikah, sprejetih v okviru reforme skupne ribiške politike[1].

Predlog uredbe uvaja ukrepe, načrtovane s Strategijo ES za ohranjanje biološke raznovrstnosti v Akcijskem načrtu za biološko raznovrstnosti v ribištvu[2], zato je pričakovati, da bo prispeval k cilju zaustavitve izgube biološke raznovrstnosti, opredeljenem v Šestem okoljskem akcijskem programu in v Strategiji ES za trajnostni razvoj. Prispeval bo tudi h globalnemu cilju znatnega zmanjšanja stopnje izgube biološke raznovrstnosti, opredeljenem v načrtu za pripravo Svetovnega vrha za trajnostni razvoj.

Navedeni ukrepi so skladni tudi z vodilnimi načeli preprečevanja vnosa in ublažitve vpliva tujih vrst, ki ogrožajo ekosisteme, habitate ali vrste, sprejetimi s Sklepom VI/23 Konvencije o biološki raznovrstnosti, katere pogodbenica je tudi Evropska skupnost.

2. POSVETOVANJE Z ZAINTERESIRANIMI STRANMI IN PRESOJA VPLIVOV

- **Posvetovanje z zainteresiranimi stranmi**

Metode posvetovanja, glavni ciljni sektorji in splošni profil anketirancev

Formalna posvetovanja so potekala s skupino 46 oseb, predstavnikov držav članic (15 vladnih strokovnjakov iz EU15 in sedem iz EU10); EEA-EFTA (trije vladni strokovnjaki), industrijskega sektorja (šest oseb, ki jih je imenovala Delovna skupina za ribogojstvo Svetovalnega odbora za ribištvo in ribogojstvo), nevladne organizacije (dve osebi iz VB in ena iz Nizozemske) ter ICES (pet oseb z izkušnjami iz Delovne skupine za vnos in prenos), EIFAC (en strokovnjak), NASCO (ena oseba iz uprave in ena iz skupine za sodelovanje z industrijo), skupaj s štirimi dodatnimi strokovnjaki iz zasebnega sektorja. Enodnevni sestanek s to skupino je potekal decembra 2003 v Bruslju z namenom izmenjati mnenja o predhodno razposlanem gradivu za razpravo in prisluhniti vrsti predstavitev strokovnjakov iz zasebnega sektorja. Pisne pripombe glede osnutka zakonodaje so bile prejete v letih 2004 in 2005. Predlog je bil predstavljen in obravnavan ob treh priložnostih v letih 2004/5 v okviru Delovne skupine za ribogojstvo Svetovalnega odbora za ribištvo in ribogojstvo.

Povzetek odgovorov in njihovo upoštevanje

Po prvotnem načrtu naj bi se v predlog vključili ukrepi za omejevanje gojenega lososa. Ker se obstoječe smernice NASCO na tem področju ocenjujejo na podlagi izkušenj in znanstvenega napredka, so odgovori izražali zahtevo, da se navedeni vidik obravnava ločeno in ne kot del zakonodaje o tujih vrstah. Zato se je zdelo primerno, da se navedeno izloči iz trenutnega predloga. Zainteresirane strani, razen predstavnikov nevladnih organizacij, so odsvetovale pretirano centraliziran in strog sistem in predlog je bil spremenjen, tako da državam članicam priznava pristojnosti na tem področju. Po drugi strani je bila dana pobuda za usklajene smernice za uporabo, oceno tveganja in stopnje karantene z namenom zagotoviti enako

[1] Sporočilo Komisije, ki določa Akcijski načrt Skupnosti za vključitev zahtev varstva okolja v skupno ribiško politiko, COM(2002) 186; Sporočilo Komisije Svetu in Parlamentu „Strategija za trajnostni razvoj evropskega ribogojstva“ COM(2002) 511.

[2] Sporočilo Komisije Svetu in Evropskemu parlamentu – Akcijski načrt za biološko raznovrstnost za ribištvo, COM(2001) 162 konč.

uporabo zakonodaje v vseh državah članicah. Predlog v veliki meri temelji na navedenih stališčih.

- **Zbiranje in uporaba strokovnega znanja in izkušenj**

Znanstvena področja/zadevna strokovna področja

Vključena so bila področja morske in sladkovodne biologije in ekologije ter tehnologije ribogojstva.

Uporabljena metodologija

Formalno srečanje zainteresiranih strani, potem ko so bila razposlana gradiva za razpravo. Posvetovanje Svetovalnega odbora za ribištvo in ribogojstvo in nadaljnja kroga posvetovanj po elektronski pošti glede osnutkov besedil.

Glavne vključene organizacije/strokovnjaki

i) Mednarodne organizacije, kot so ICES, EIFAC in NASCO;

ii) specializirani raziskovalni organi, kot sta Raziskovanje morskih organizmov in Mednarodni inštitut za ribištvo Hull;

iii) posamezni strokovnjaki iz upravnih organov držav članic, ribogojske industrije in nevladnih organizacij.

Povzetek prejetih in uporabljenih nasvetov

Glavni sklep je splošno soglasje, da obstaja možnost resne nevarnosti z nepopravljivimi posledicami. Podrobnejši tehnični vidiki so vključevali naslednje:

Omejevanje je potrebno obravnavati ločeno. Potrebna je previdnost glede opredelitev, posebej za jasno razločevanje med avtohtonimi in neavtohtonimi vrstami. Ta zakonodaja naj bi pokrivala področje staležev na osnovi ribogojstva in klasičnega ribogojstva. Postopek mora vsebovati pristop za oceno tveganja, ki vključuje blažilne in zaščitne ukrepe, vključno z imenovanjem oseb za izvedbo in ovrednotenje ocene tveganja. Uredba ne sme biti preveč predpisujoča, podrobno upravljanje se tako prepusti državam članicam. Na karantenskih postajah je treba razvijati evropsko strokovno znanje in izkušnje. Vključiti je treba GSO (genetsko spremenjene organizme), triploide pa se ne sme obravnavati kot neškodljive. Predlog v veliki meri temelji na navedenih stališčih, vendar pa so bili iz tega obsega izključeni GSO, saj so zaobseženi že v obstoječi in nastajajoči področni zakonodaji Skupnosti.

Uporabljena sredstva za omogočanje javnega dostopa do strokovnih nasvetov

Glavni zaključki sestanka zainteresiranih strani so bili predstavljeni Svetovalnemu odboru za ribištvo in ribogojstvo, delovna skupina II, ribogojstvo; zapisnik njihove razprave je na voljo na spletni strani Ribištvo. Med izmenjavo elektronske pošte je bila večina sporočil posredovana vsem ostalim sodelujočim brez opozorila o omejitvi razširjanja.

- **Presoja vplivov**

Izmed različnih možnosti, raziskanih v presoji vplivov, se zdi, da je sedanji predlog primernejši od neuporabe zakonodaje pri premikih v okviru Skupnosti, vendar mora razlikovati med vnosi, ki se nanašajo na tuje vrste, in prenosi, ki se nanašajo na vrste, ki lokalno niso prisotne na območju svoje porazdelitve zaradi biogeografskih razlogov. Industrija je pripomnila, da bi stroški financiranja prijave, ocene tveganja in karantene izključili bodoče prošnje za vnos tujih vrst. Ob upoštevanju navedenega predlog ne obvezuje prosilca, da v vseh primerih nosi stroške ocene tveganja (glej člen 9(1)). Kot je navedeno zgoraj, velik del trenutnih praks v ribogojstvu temelji na tujih vrstah (šarenka, pacifiška ostriga, krap), zato se lahko upravljavci povežejo in si delijo stroške pridobivanja informacij, potrebnih za vložitev prošnje in, če je potrebno, za analizo tveganja. Predlog določa tudi izdajanje dovoljenj za zaporedne premike v obdobju do petih let, kar bo tudi poenostavilo stroške in postopke.

Da bi sledili trenutni praksi EU glede analize tveganj, je bila sprejeta odločitev o ločitvi funkcije ocene tveganja (svetovalni odbor) in funkcije upravljanja s tveganjem (pristojni organ). Zaradi navedenega razloga predlog o združitvi obeh funkcij v okviru pristojnega organa ni bil sprejet. Pri presoji vplivov je bilo obravnavano vprašanje o prenagljenosti predloga, glede na dejstvo, da bo problem tujih vrst obravnavala tudi Mednarodna konvencija o balastnih vodah MPO, ki je bila sprejeta februarja 2004. Glede na negotov datum začetka veljavnosti te konvencije, naravo tveganj, povezanih s tujimi vrstami, in upoštevajoč načelo previdnosti, je bilo odločeno, da ukrepanje ni prenagljeno.

3. PRAVNI ELEMENTI PREDLOGA

- **Povzetek predlaganih ukrepov**

Cilj predlagane zakonodaje, kot je trenutno zasnovana, je doseči ravnovesje med subsidiarnostjo in sorazmernostjo. Sprejemanje odločitev je prepuščeno državam članicam, ki bodo pod predpisanimi pogoji ocenile tveganja, povezana s predlogi za vnose. Prosilci morajo predložiti prošnjo, ki vsebuje vse potrebne informacije, da državi članici omogočijo ustrezno presojo. Vsebina prošnje, ki je v vseh primerih obvezna, mora biti dovolj podrobna, da je mogoče oceniti, ali naj prenos poteka rutinsko ali nerutinsko. Zagotovljeni morajo biti tudi zadostni kriteriji za sprejemanje odločitev na ravni države članice o potrebi za oceno tveganj za okolje (ERA) in o osebah, ki bodo pri takšni oceni sodelovale. Ovrednotenje opravljene ERA bo osnova za odločitev, če se dovoljenje izda ali ne. V primerih, kjer bi premik lahko vplival na drugo državo članico, Komisiji „postopek Skupnosti“ omogoča posvetovanje z drugimi državami članicami in ustreznimi odbori. V tem primeru se lahko Komisija v šestih mesecih odloči, da sklep potrdi, zavrne ali spremeni. Predlog se v veliki meri opira na obstoječe prostovoljne kodekse ICES/EIFAC ter na kanadski nacionalni kodeks o vnosih in prenosih vodnih organizmov, ki pomembno dopolnjuje kodeks ICES. Prostovoljna uporaba kodeksov ICES/EIFAC na ravni držav članic s tem ni izključena.

- **Pravna podlaga**

Pravna podlaga je člen 37 Pogodbe z upoštevanjem posebnosti ribogojskih aktivnosti vodnih kultur in ciljev ohranjevanja živih vodnih virov v okviru skupne ribiške politike (členi 1(1) in 1(2)(a) in (f) Uredbe Sveta (ES) št. 2371/2002) [3]).

- **Načelo subsidiarnosti**

Načelo subsidiarnosti se uporablja, če predlog ni v izključni pristojnosti Skupnosti.

Kot je navedeno zgoraj, spada predlog v okvir skupne ribiške politike, ki je v izključni pristojnosti Skupnosti. Načelo subsidiarnosti se zato ne uporablja.

- **Načelo sorazmernosti**

Predlog je skladen z načelom sorazmernosti iz naslednjih razlogov.

  - Eno izmed pomembnih sporočil, podano na posvetovalnem sestanku decembra 2003, je bila potreba po sorazmernosti in potreba po zagotovitvi, da bo industrija sprejela novo zakonodajo in je ne bo štela le za dodatno nedelujoče zakonodajno breme. Namesto najlažje rešitve prepovedi vsakršne uporabe tujih vrst skuša predlog poiskati ravnovesje med zaščito okolja in potrebami ribogojske industrije.

  - Predlog odraža pravično porazdelitev finančnih in administrativnih bremen med vse akterje.

- **Izbira instrumentov**

Zakonodaja je predlagana v obliki uredbe. Kljub temu, da bi bil načeloma mogoč tudi predlog v obliki direktive, je bilo sprejeto stališče, da je zaradi dinamične narave ribogojskega sektorja v skupnem interesu predpisati natančne predpise v obliki uredbe in ne določitev obveznosti za končni rezultat.

4. VPLIV NA PRORAČUN

Uredba ima lahko določene posledice glede porabe časa osebja za sestavo prošenj za bodoče premike tujih vrst in glede virov, potrebnih za posvetovanje v okviru STECF in Svetovalnega odbora za ribištvo in ribogojstvo, vendar pa je za navedene odbore takšno delo rutinsko.

[3] UL L 358, 31.12.2002, str. 59.

2006/0056 (CNS)

Predlog

UREDBA SVETA

o uporabi tujih in lokalno neprisotnih vrst v ribogojstvu

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti in zlasti člena 37 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije[4],

ob upoštevanju mnenja Evropskega parlamenta[5],

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora[6],

ob upoštevanju naslednjega:

(1) V skladu s členom 6 Pogodbe morajo biti zahteve za zaščito okolja sestavni del opredelitve in izvedbe politik in aktivnosti Skupnosti, posebej z vidika pospeševanja trajnostnega razvoja.

(2) Ribogojstvo je hitro rastoči sektor z nenehnimi inovacijami in iskanjem novih virov. Za prilagoditev proizvodnje tržnim pogojem je pomembno, da ribogojska industrija poskrbi za raznolikost gojenih vrst.

(3) V preteklosti sta ribogojstvu gospodarsko koristila vnos tujih vrst in prenos lokalno neprisotnih vrst (npr. šarenke, pacifiške ostrige, lososa), zato je cilj politike v prihodnosti povečati koristi, povezane z vnosom in prenosom, ter se istočasno izogniti spremembam ekosistemov, preprečiti negativne biološke interakcije, vključno z genetskimi spremembami, z avtohtono populacijo in omejiti širjenje neciljnih vrst ter škodljivih vplivov na naravne habitate.

(4) Invazivne tuje vrste so opredeljene kot eden izmed ključnih vzrokov za izgubo biološke raznovrstnosti. Člen 8(h) Konvencije o biološki raznovrstnosti (KBR), katere podpisnica je Skupnost, zahteva, da vsaka država pogodbenica, kolikor je to mogoče in primerno, prepreči vnos tistih tujih vrst, ki ogrožajo ekosisteme, habitate ali vrste ali jih nadzira ali uniči. Na konferenci podpisnic KBR je bil sprejet Sklep VI/23 o tujih vrstah, ki ogrožajo ekosisteme, habitate ali vrste, s prilogo, ki opredeljuje vodilna načela za preprečevanje, vnos in ublažitev učinkov takšnih tujih vrst. [glej: http://www.biodiv.org/decisions/default.aspx?m=COP-06&id=7197&lg=0].

---

4 UL C […], […], str. […].
5 UL C […], […], str. […].
6 UL C […], […], str. […].

(5) Prenos vrst znotraj njihovega naravnega območja razširjenosti na območja, kjer lokalno zaradi specifičnih biogeografskih razlogov niso prisotne, lahko povzroči tveganja za ekosisteme, vzpostavljene na teh področjih, zato ga mora zajemati ta uredba.

(6) Skupnost mora zato razviti lasten okvir za zagotovitev ustrezne zaščite vodnega okolja pred tveganji uporabe neavtohtonih vrst v ribogojstvu. Ta okvir mora vsebovati postopke analize morebitnih tveganj, izvedbo ukrepov na podlagi preventive in previdnostnih načel in, če je to potrebno, sprejem načrta ukrepov ob nepredvidljivih dogodkih. Ti postopki morajo temeljiti na znanju in izkušnjah, pridobljenih z obstoječimi prostovoljnimi programi, in zlasti na Kodeksu ravnanja pri vnosu in prenosu morskih organizmov Mednarodnega sveta za raziskovanje morja (ICES), Kodeksu ravnanja ter Priročniku postopkov za preučitev vnosa in prenosa morskih in sladkovodnih organizmov Evropske svetovalne komisije za notranji ribolov (EIFAC).

(7) Ukrepi te uredbe ne posegajo v Direktivo Sveta 92/43/EGS z dne 21. maja 1992 o ohranjanju naravnih habitatov ter prosto živečih živalskih in rastlinskih vrst[7], Direktivo Sveta 85/337/EGS z dne 27. junija 1985 o oceni vplivov na okolje[8], Direktivo Sveta 2006/XX/ES o zahtevah za zdravstveno varstvo živali in proizvodov iz ribogojstva ter o preprečevanju in nadzoru nekaterih bolezni pri vodnih živalih[9] in Direktivo 2000/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2000 o določitvi okvira za ukrepe Skupnosti na področju vodne politike[10].

(8) Možna tveganja, ki lahko v nekaterih primerih vplivajo na velika geografska območja, so sprva opaznejša na lokalnih območjih. Značilnosti lokalnih vodnih okolij v Skupnosti so lahko zelo različne, države članice pa imajo ustrezna znanja, sisteme nadzora in strokovne izkušnje za ovrednotenje in obvladovanje tveganj za vodna okolja v okviru svoje suverenosti ali pristojnosti. Zato je izvedba ukrepov, določenih s to uredbo, predvsem odgovornost držav članic.

(9) Kljub temu mora v primerih, ko tveganja niso zanemarljiva in lahko vplivajo na druge države članice, obstajati sistem Skupnosti za posvetovanja zainteresiranih strani in potrditev dovoljenj, preden jih izdajo države članice. Znanstveni, tehnični in gospodarski odbor za ribištvo (STECF), ustanovljen s členom 33 Uredbe Sveta (ES) št. 2371/2002 z dne 20. decembra 2002 o ohranjevanju in trajnostnem izkoriščanju ribolovnih virov v okviru skupne ribiške politike[11], zagotovi znanstveno svetovanje v omenjenih posvetovanjih, Svetovalni odbor za ribištvo in ribogojstvo, ustanovljen s Sklepom Komisije 1999/478/EGS[12], pa mora zainteresiranim stranem svetovati na področju ribogojstva in zaščite okolja.

---

7 UL L 206, 22.7.1992, str. 7, Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Uredbo (ES) št. 1882/2003 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 284, 31.10.2003, str. 1).

8 UL L 175, 5.7.1985, str. 4, Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo 2003/35/ES (UL L 156, 25.6.2003, str. 17).

9 UL Vstaviti uradno številko Direktive Sveta (sprejela Komisija 23.8.2005, COM(2005) 362).

10 UL L 327, 22.12.2000, str. 1.

11 UL L 358, 31.12.2002, str. 59.

12 UL L 187, 20.7.1999, str. 70.

SPREJEL NASLEDNJO UREDBO:

Poglavje I
Področje uporabe in opredelitve

Člen 1
Vsebina

Ta uredba vzpostavlja okvir, ki ureja ribogojske prakse glede tujih in lokalno neprisotnih vrst, da bi ocenili in kar najbolj zmanjšali njihov možni vpliv na vodno okolje ter tako prispevali k trajnostnem razvoju sektorja.

Člen 2
Področje uporabe

1. Ta uredba se uporablja za vnos tujih vrst in prenos lokalno neprisotnih vrst za uporabo v ribogojstvu Skupnosti.

2. Ta uredba se ne uporablja za prenose vodnih organizmov v okviru držav članic, razen:

   a) za prenose v neevropska ozemlja držav članic, iz njih ali med njimi;

   b) za prenose med vodnimi področji različnih ekoloških regij, kot so opredeljene v Prilogi II Direktive 2000/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2000 o določitvi okvira za ukrepe Skupnosti na področju vodne politike[13], in

   c) v primerih, kadar je na podlagi znanstvenega mnenja pri prenosu mogoče predvideti okoljska tveganja.

3. Z odstopanjem od odstavka 2 se lahko države članice odločijo, da ta uredba velja za prenose znotraj njihovega ozemlja tudi v drugih primerih.

4. Ta uredba obsega vse ribogojske objekte v pristojnosti držav članic, ne glede na velikost ali lastnosti in ne glede na vrste gojenih vodnih organizmov. Obsega vsa ribogojstva ne glede na vrsto vodnega medija.

5. Ta uredba se ne uporablja za hrambo okrasnih vodnih živali ali rastlin v trgovinah z domačimi živalmi, vrtnih centrih ali akvarijih, ki niso v neposrednem stiku z naravnimi vodami Skupnosti, ali v objektih, opremljenih s sistemi za čiščenje odpadnih voda, ki ustrezajo ciljem, določenim v členu 1.

---

[13] UL L 327, 22.12.2000, str. 1.

Člen 3
Opredelitve

Za namene te uredbe se uporabljajo naslednje opredelitve:

(1) „ribogojstvo“ pomeni gojenje ali pridelavo vodnih organizmov z uporabo metod, ki so namenjene povečanju proizvodnje teh organizmov čez naravne zmogljivosti okolja; organizmi ostanejo v lasti fizične ali pravne osebe celotno obdobje gojenja ali pridelave, do vključno izkoriščanja;

(2) „odprti ribogojski objekt“ pomeni objekt, kjer se ribogojstvo opravlja v vodnem gojišču, ki od divjega vodnega gojišča ni ločen z neprepustnimi ovirami, ki bi preprečevale pobeg gojenih primerkov ali biološkega materiala, ki bi lahko preživeli in se naprej razmnoževali;

(3) „zaprti ribogojski objekt“ pomeni objekt, kjer se ribogojstvo opravlja v vodnem gojišču, ločenem od divjega vodnega gojišča z neprepustnimi ovirami, ki preprečujejo pobeg gojenih primerkov ali biološkega materiala, ki bi lahko preživeli in se naprej razmnoževali;

(4) „vodni organizmi“ pomenijo vsako vodno živo bitje, ki pripada kraljestvom živali, rastlin in enoceličarjev, vključno z vsemi deli, gametami, semeni, jajčeci ali propagulami posameznih primerkov, ki bi lahko preživeli in se naprej razmnoževali;

(5) „poliploidni organizmi“ pomenijo morske organizme, pri katerih je bilo število kromosomov v celicah spremenjeno s tehnikami manipulacije celic;

(6) „tuje vrste“ pomenijo:

a) vrsto, podvrsto ali nižji takson vodnih organizmov, ki se pojavlja izven svojega znanega naravnega območja razširjenosti in območja morebitne razpršitve zaradi človekovega namernega ali naključnega vnosa;

b) poliploidne organizme, ne glede na njihovo naravno območje razširjenosti ali morebitno razpršitev;

(7) „lokalno neprisotne vrste“ pomenijo vrste ali podvrste vodnih organizmov, ki so zaradi biogeografskih razlogov lokalno neprisotne na območju znotraj njihovega naravnega območja razširjenosti;

(8) „neciljne vrste“ pomenijo vse vrste ali podvrste vodnih organizmov, ki so naključno premaknjene skupaj s vnesenimi ali prenesenimi vodnimi organizmi;

(9) „premik“ pomeni vnos in/ali prenos;

(10) „vnos“ pomeni postopek, s katerim je tuja vrsta namerno premaknjena za uporabo v ribogojstvu;

(11) „prenos“ pomeni postopek namernega premika vodnega organizma znotraj njegovega naravnega območja razširjenosti za uporabo v ribogojstvu na področje, kjer pred tem zaradi biogeografskih razlogov ni obstajal;

(12) „poskusni izpust“ pomeni izpust vodnih organizmov v omejenem obsegu za oceno ekološke interakcije z avtohtonimi vrstami in habitati z namenom preizkusiti predpostavke ocene tveganj;

(13) „vlagatelj“ pomeni fizično ali pravno osebo, ki predlaga izvedbo vnosa ali prenosa vodnega organizma;

(14) „karantena“ pomeni postopek, s katerim je mogoče vodne organizme in vse z njimi povezane organizme ohranjati v popolni izolaciji od okolja;

(15) „objekt za karanteno“ pomeni objekt, v katerem je mogoče vodne organizme in vse z njimi povezane organizme ohranjati v popolni izolaciji od okolja;

(16) „rutinski premik“ pomeni premikanje iz znanega vira vodnih organizmov z nizko stopnjo tveganja, glede na dolgoletne izkušnje v državi članici, ki ne kaže škodljivih ekoloških učinkov ali morebitnega vpliva na druge države članice;

(17) „nerutinski premik“ pomeni premikanje vodnih organizmov, ki ne izpolnjujejo pogojev rutinskega premikanja;

(18) „država članica prejemnica“ pomeni državo članico, na katere ozemlje je vnesena tuja vrsta ali prenesena lokalno neprisotna vrsta;

(19) „država članica pošiljateljica“ pomeni državo članico, s katere ozemlja je vnesena tuja vrsta ali prenesena lokalno neprisotna vrsta.

Poglavje II
Splošne obveznosti držav članic

Člen 4
Ukrepi za preprečevanje škodljivih vplivov

Države članice zagotovijo sprejetje ustreznih ukrepov za preprečevanje škodljivih učinkov na biološko raznovrstnost in zlasti na vrste, habitate in funkcije ekosistemov, ki bi se lahko pojavili z vnosom ali prenosom vodnih organizmov ali neciljnih vrst v ribogojstvu, in za preprečevanje širjenja navedenih vrst v naravo.

Člen 5
Odločanje in svetovalna telesa

Države članice določijo pristojne organe, odgovorne za zagotovitev skladnosti z zahtevami te uredbe („pristojni organi“). Vsak pristojni organ imenuje svetovalni odbor, ki mu pomaga in vključuje ustrezne strokovnjake s področij biologije in ekologije („svetovalni odbor“).

Poglavje III
Dovoljenja

Člen 6
Dovoljenje

1. Vsakdo, ki namerava vnesti ali prenesti vodni organizem, vloži zahtevek za dovoljenje pri pristojnemu organu države članice prejemnice. Zahtevke se lahko vloži za več premikov, ki se izvedejo v obdobju največ pet let.

2. Vlagatelj mora vlogi priložiti podatke, navedene v Prilogi I. Svetovalni odbor izda mnenje, ali vloga vsebuje vse potrebne podatke in je tako sprejemljiva, ter o tem obvesti pristojni organ.

Člen 7
Vrste predlaganih premikov

Svetovalni odbor poda mnenje, ali je predlagani premik rutinski ali nerutinski in ali je pred premikom potrebna karantena ali poskusni izpust, ter o tem obvesti pristojni organ.

Člen 8
Rutinski premik

V primeru rutinskih premikov lahko pristojni organ odobri dovoljenje in navede, če je potrebno, zahteve za karanteno ali poskusni izpust, v skladu s poglavjema IV in V.

Člen 9
Nerutinski premik

1. V primeru nerutinskih premikov se opravi ocena tveganja za okolje, kot je določeno v Prilogi II. Pristojni organ odloči, ali je za izvedbo ocene tveganja za okolje odgovoren vlagatelj ali neodvisno telo in kdo nosi stroške.

2. Na podlagi ocene tveganj za okolje svetovalni odbor pristojnemu organu poda mnenje o tveganju na obrazcu povzetka poročila, določenem v delu 3 Priloge II. Če svetovalni odbor ugotovi, da je tveganje majhno, lahko pristojni organ brez dodatnih formalnosti izda dovoljenje.

3. Če svetovalni odbor ugotovi, da je tveganje, povezano s predlaganim premikom vodnih organizmov, veliko ali srednje veliko, ob posvetovanju s prosilcem preuči prošnjo, da ugotovi, ali so na voljo postopki ublažitve ali tehnologije, ki bi lahko zmanjšali stopnjo tveganja. Svetovalni odbor posreduje pristojnemu organu rezultate ocene na obrazcu, predpisanem v delu 3 Priloge II, z razlago stopnje tveganja in navedbami razlogov za zmanjšanje tveganja.

4. Pristojni organ lahko dovoljenja za nerutinske premike izda le v primerih, ko ocena tveganja skupaj z blažilnimi ukrepi kaže nizko stopnjo tveganja za okolje. Vsaka zavrnitev dovoljenja mora biti znanstveno utemeljena.

Člen 10
Rok za odločitev

1. Prosilca se o odločitvi za izdajo ali zavrnitev dovoljenja pisno obvesti v razumnem času, vendar ne kasneje od enega leta po vložitvi prošnje.

2. Države članice podpisnice ICES lahko zahtevajo, da pred izdajo mnenja svetovalnega odbora prošnje in ocene tveganja glede morskih organizmov preuči ICES. V takšnih primerih je dovoljen šestmesečni dodatni rok.

Člen 11
Premiki, ki vplivajo na druge države članice

1. Če utegnejo morebitni ali znani okoljski vplivi predlaganega premika organizma vplivati na druge države članice, pristojni organ o svoji nameri izdaje dovoljenja obvesti države članice ali zadevne države in Komisijo, tako da pošlje osnutek sklepa s priloženim obrazložitvenim memorandumom in povzetkom ocene tveganja za okolje, kakor je opredeljeno v delu 3 Priloge II.

2. Druge zadevne države članice lahko v dveh mesecih od datuma obvestila Komisiji posredujejo pisne pripombe.

3. V šestih mesecih od obvestila Komisija po predhodnem posvetu z Znanstvenim, tehničnim in gospodarskim odborom za ribištvo (STECF), ustanovljenim s členom 33 Uredbe 2371/2002 in Svetovalnim odborom za ribištvo in ribogojstvo, ustanovljenim z Odločbo 1999/478/EGS[14], potrdi, zavrne ali spremeni predlagani sklep za odobritev dovoljenja.

4. V 30 dneh od datuma sklepa Komisije lahko zadevna država članica sklep posreduje Svetu. V nadaljnjih 30 dneh lahko Svet s kvalificirano večino sprejme drugačen sklep.

Člen 12
Odvzem dovoljenja

Pristojni organ lahko dovoljenje kadar koli odvzame, če pride do nepredvidenih dogodkov z negativnimi učinki na okolje ali avtohtone populacije.

[14] UL L 187, 20.7.1999, str. 70, kakor je bil sprmenjen s Sklepom 2004/864/ES (UL L 370 17.12.2004, str. 91).

Poglavje IV
Pogoji za vnos po izdaji dovoljenja

Člen 13
Spoštovanje drugih določb Skupnosti

Po izdaji dovoljenja v skladu s to uredbo lahko do vnosa pride le, če so pridobljena tudi druga, z zakonodajo Skupnosti zahtevana dovoljenja in če so izpolnjeni drugi pogoji predpisov Skupnosti in zlasti:

a) pogoji za zdravje živali, določeni z Direktivo Sveta 2006/XX/ES[15]

b) pogoji iz Direktive Sveta 2000/29/ES z dne 8. maja 2000 o varstvenih ukrepih proti vnosu organizmov, škodljivih za rastline ali rastlinske proizvode, v Skupnost in proti njihovemu širjenju v Skupnosti[16].

Člen 14
Izpust v ribogojske objekte v primeru rutinskega vnosa

V primeru rutinskega vnosa je izpust vodnih organizmov v odprti ribogojski objekt običajno dovoljen brez karantene, razen če pristojni organ na podlagi izrecnega nasveta svetovalnega odbora ne odloči drugače.

Člen 15
Izpust v ribogojske objekte v primeru nerutinskega vnosa

1. V primeru nerutinskega vnosa, za izpust vodnih organizmov v odprti ali zaprti ribogojski objekt veljajo pogoji iz odstavkov 2, 3 in 4.

2. Vodni organizmi se namestijo v določen objekt za karanteno znotraj ozemlja Skupnosti v skladu s pogoji iz Priloge III z namenom ustvariti zarodni stalež.

3. Objekt za karanteno je lahko v državi članici, ki ni država članica prejemnica, pod pogojem, da se vse zadevne države članice strinjajo in da je navedena možnost vključena v oceni tveganja za okolje iz člena 9.

4. V ribogojskih objektih države članice prejemnice se lahko uporabljajo le potomci vnesenih vodnih organizmov, razen če so obravnavani organizmi v celoti razmnoževalno sterilni in če v času karantene ni bilo odkritih nobenih neciljnih vrst.

---

15 Glej opombo 9.
16 UL L 169, 10.7.2000, str. 1.

Člen 16
Poskusni izpust v odprti ribogojski objekt

Pristojni organ lahko zahteva, da se pred izpustom vodnih organizmov v odprte ribogojske sisteme opravi poskusni izpust, za katerega veljajo posebne omejitve in preventivni ukrepi na podlagi nasvetov in priporočil svetovalnega odbora.

Člen 17
Načrti ukrepov ob nepredvidljivih dogodkih

Za vse nerutinske vnose in poskusne izpuste svetovalni odbor ob posvetovanju s prosilcem pripravi načrte ukrepov ob nepredvidljivih dogodkih, ki med drugim vključujejo odstranitev vnesene vrste iz okolja ali zmanjšanje gostote, za primere nepredvidenih dogodkov z negativnimi učinki na okolje ali naravne populacije. Če pride do takšnega dogodka, se načrti ukrepov ob nepredvidljivih dogodkih nemudoma izvedejo, dovoljenje pa se prekliče v skladu s členom 12.

Člen 18
Nadzor

1. Tuje vrste se po izpustu nadzorujejo za obdobje dveh let ali za obdobje celotnega generacijskega ciklusa, če je slednje daljše, da se oceni, ali so bili vplivi pravilno predvideni, oziroma ali so prisotni dodatni ali drugi vplivi. Zlasti je treba preučiti stopnjo širjenja ali omejevanja posamezne vrste. Pristojni organ odloči, ali ima prosilec ustrezno strokovno znanje in izkušnje ali naj nadzor opravlja drugo telo.

2. V skladu z mnenjem svetovalnega odbora lahko pristojni organ zahteva daljša obdobja nadzora za ocenitev morebitnih dolgoročnih učinkov na ekosistem, ki jih je v obdobju iz odstavka 1 težko zaznati.

3. Svetovalni odbor ovrednoti rezultate programa nadzora in posebej zabeleži vse dogodke, ki v oceni tveganja za okolje niso bili pravilno predvideni. Rezultati vrednotenja se pošljejo pristojnemu organu, ki povzetek rezultatov vključi v nacionalni register iz člena 23.

Poglavje V
Pogoji za prenos po izdaji dovoljenja

Člen 19
Spoštovanje drugih določb Skupnosti

Po izdaji dovoljenja v skladu s to uredbo se lahko prenos opravi le, če so pridobljena tudi druga, z zakonodajo Skupnosti zahtevana dovoljenja in če so izpolnjeni drugi pogoji predpisov Skupnosti in zlasti:

a) pogoji za zdravje živali iz Direktive 2006/XX/ES[17]

[17] Glej opombo 9.

b) pogoji iz Direktive 2000/29/ES[18].

Člen 20
Nerutinski prenos

V primeru nerutinskih prenosov v odprte ribogojske objekte lahko pristojni organ zahteva, da se pred izpustom vodnih organizmov opravi poskusni izpust s posebnim omejevanjem in preventivnimi ukrepi na podlagi nasvetov in priporočil svetovalnega odbora.

Člen 21
Karantena

Država članica prejemnica lahko v izrednih primerih in z odobritvijo Komisije pred izpustom vrst v odprte ali zaprte ribogojske objekte z nerutinskim prenosom zahteva karanteno v skladu s členom 15(2), (3) in (4). Zahteva za odobritev Komisije mora vključevati razloge za uvedbo karantene. Komisija na takšno zahtevo odgovori v 30 dneh.

Člen 22
Nadzor po prenosu

Po nerutinskem prenosu so vrste nadzorujejo v skladu s členom 18.

Poglavje VI
Register

Člen 23
Register

Države članice vodijo evidenco vnosov in prenosov s podatki o vseh prejetih vlogah in priloženo dokumentacijo, zbrano pred izdajo dovoljenja in v obdobju nadzora.

Register mora biti dostopen javnosti v skladu z Direktivo 2003/4/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 28. januarja 2003 o dostopu javnosti do informacij o okolju[19].

[18] Glej opombo 15.
[19] UL L 41, 14.2.2003, str. 26.

Poglavje VII
Končne določbe

Člen 24
Prilagoditev tehničnemu napredku

Spremembe prilog I, II in III, potrebne za prilagoditev tehničnemu in znanstvenemu napredku, se sprejmejo v skladu s postopkom iz člena 30(3) Uredbe (ES) št. 2371/2002[20].

Člen 25
Začetek veljavnosti

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Bruslju,

Za Svet
Predsednik

[20] Glej opombo 11.

PRILOGA I

Uporaba

(izpolni prosilec)

Če je mogoče, naj se podatki sklicujejo na znanstveno literaturo ter zapise osebne korespondence z znanstvenimi organi in strokovnjaki za ribolov. Pomanjkljive vloge se lahko vrnejo prosilcu, kar lahko povzroči zamudo pri oceni predloga.

Če se prošnja nanaša na predlagani prenos in ne na vnos, se za namene te priloge izraza vnos/vnesen zamenja z izrazoma prenos/prenesen.

A) Povzetek

Navedite kratek povzetek dokumenta, vključno z opisom predloga, morebitnimi vplivi na avtohtone vrste in njihove habitate ter ublažitvene ukrepe za kar najboljše zmanjšanje možnih vplivov na avtohtone vrste.

B) Uvod

1) Ime (splošno in znanstveno) organizma, predlaganega za vnos ali prenos, z označitvijo roda, vrste, podvrste ali nižje taksonomske razvrstitve, če je to ustrezno.

2) Opišite značilnosti skupaj z razlikovalnimi značilnostmi organizma. Vključite strokovno risbo ali fotografijo.

3) Opišite zgodovino v ribogojstvu, okrepitve ali druge vnose (če je to primerno).

4) Opišite cilje in namen predlaganega vnosa, vključno z obrazložitvijo, zakaj takšnih ciljev z uporabo avtohtone vrste ni mogoče doseči.

5) Katere druge strategije so bile pretehtane za dosego ciljev predloga? Kakšne so posledice izbire „ne stori ničesar“?

6) Katero je geografsko področje predlaganega vnosa? Vključite zemljevid.

7) Navedite število organizmov, predlaganih za vnos (začetno, končno). Ali je projekt mogoče razdeliti na različne sestavne dele? Če je odgovor pritrdilen, koliko organizmov je vključenih v posamezni del?

8) Opišite vir(e) staleža (objekt) in genetsko zasnovo staleža (če je znana).

C) Podatki o življenju vrste, predlagane za vnos – za vsako življenjsko fazo

1) Opišite naravno območje razširjenosti in spremembe območja, ki so posledica vnosov.

2) Navedite, kje je bila vrsta že vnesena, in opišite ekološke vplive na sprejemno okolje (plenilec, plen, tekmec in/ali strukturni/funkcionalni elementi habitata).

3) Kateri dejavniki omejujejo vrsto v njenem naravnem območju razširjenosti?

4) Opišite fiziološko toleranco (kakovost vode, temperatura, kisik, slanost) v vsaki življenjski fazi (zgodnja življenjska faza, odraslost, faza razmnoževanja).

5) Opišite izbiro habitata in tolerance za vsako življenjsko fazo.

6) Opišite razmnoževalno biologijo.

7) Opišite selitveno obnašanje.

8) Opišite izbiro hrane za vsako življenjsko fazo.

9) Opišite hitrost rasti in življenjsko dobo (tudi na območju predlaganega vnosa, če je znana).

10) Opišite znane povzročitelje bolezni in parazite vrste ali staleža.

11) Opišite značilnosti obnašanja (družbene, ozemeljske, agresivnost).

D) Interakcija z avtohtonimi vrstami

1) Kakšne so možnosti preživetja in življenja vnesenega organizma, v primeru da uide? (Vprašanje se nanaša na premike v odprte in zaprte ribogojske objekte.)

2) Katere habitate bo vnesena vrsta na predlaganem območju vnosa verjetno zasedla in ali se bo to prekrivalo s katero izmed ranljivih ali ogroženih vrst? (Navedite, ali predlagano območje vnosa vključuje tudi sosednje vode.)

3) S katerimi avtohtonimi vrstami bo prišlo do nišnega prekrivanja? Ali obstajajo še neuporabljeni ekološki viri, ki bi jih vrsta lahko izkoristila?

4) S čim se bo vneseni organizem v sprejemnem okolju prehranjeval?

5) Ali bo to plenjenje škodljivo vplivalo na sprejemni ekosistem?

6) Ali bodo vneseni organizmi na predlaganem območju vnosa preživeli in se uspešno razmnoževali ali bo potrebno letno dopolnjevanje staleža? (Vprašanje se nanaša na vrste, namenjene odprtim ribogojskim objektom.)

7) Ali se bodo vneseni organizmi križali z avtohtonimi vrstami? Ali je kot posledica predlaganega vnosa možno lokalno izumrtje katerega izmed staležev avtohtonih vrst? Ali lahko vneseni organizmi vplivajo na drstenje ali območja drstišč lokalnih vrst?

8) Ali so kot posledica predlaganega vnosa možni vplivi na habitate ali kakovost vode?

E) Sprejemno okolje in sosednje vode

1) Navedite fizične podatke o sprejemnem okolju in sosednjih vodnih telesih, kot so sezonske temperature vode, slanost, kalnost, raztopljeni kisik, pH-faktor, hranila in kovine. Ali navedene vrednosti ustrezajo tolerancam/preferencam vrst, predvidenih za vnos, vključno s pogoji, potrebnimi za razmnoževanje?

2) Navedite sestavo vrst (veliki morski vretenčarji, nevretenčarji in rastline) v sprejemnih vodah.

3) Navedite podatke o habitatih na področju vnosa, vključno s sosednjimi vodami, in določite kritični habitat. Katere od navedenih vrednosti ustrezajo tolerancam/preferencam organizmov, predvidenih za vnos? Ali lahko vneseni organizmi motijo katerega izmed opisanih habitatov?

4) Opišite naravne ali umetne ovire, ki preprečujejo prehod vnesenih organizmov v sosednje vode.

F) Nadzor

Opišite načrte za naknadno oceno uspešnosti vnosa predlagane vrste in način ocene morebitnih negativnih vplivov na avtohtone vrste in njihove habitate.

G) Načrt upravljanja

1) Opišite načrt upravljanja predlaganega vnosa. Opis mora vključevati, vendar ne izključno, naslednje podatke:

   (a) ukrepe za zagotovitev, da v pošiljki niso prisotne druge (neciljne) vrste;

   (b) komu in pod kakšnimi pogoji in zahtevami bo dovoljena uporaba predlaganih organizmov;

   (c) ali bo predlagani vnos vključeval predtržno fazo?

   (d) opis načrta za zagotavljanje kakovosti predloga, in,

   (e) druge zakonske zahteve, ki jih je treba izpolniti.

2) Opišite kemične, biofizične in upravljavske ukrepe za preprečevanje naključnega pobega in naselitve organizmov in neciljnih vrst v neciljne sprejemne ekosisteme. Navedite podrobnosti o vodnem viru, kraju odvajanja odpadnih voda in morebitnem čiščenju odpadnih voda, bližini nevihtne kanalizacije, nadzoru nad plenilci, varovanju objekta in ukrepih za preprečevanje pobega, če so potrebni.

3) Opišite načrte ukrepov ob nepredvidljivih dogodkih v primeru nenamernega, naključnega ali nedovoljenega izpusta organizmov iz objektov za gojenje in drstenje ali v primeru naključnega ali nepričakovanega širjenja območja naselitve po izpustu.

4) Če je namen predloga ustvariti ribje lovišče, navedite podrobne cilje lovišča. Komu bo takšno lovišče koristilo? Navedite podrobnosti o načrtu upravljanja in po potrebi vključite spremembe načrta upravljanja za prizadete vrste.

H) Poslovni podatki

1) Navedite ime lastnika in/ali podjetja, številko dovoljenja za ribogojsko dejavnost in obrtno dovoljenje (če je primerno) ribogojnice ali ime državne agencije ali oddelka z imenom kontaktne osebe, telefonom, faksom in elektronskim naslovom.

2) Navedite ekonomsko smotrnost predlaganega projekta.

I) Reference

1) Navedite podrobno bibliografijo vseh referenc, citiranih v postopku priprave prošnje.

2) Navedite seznam imen, vključno z naslovi, znanstvenih organov in strokovnjakov za ribištvo, ki so podali svoje mnenje.

PRILOGA II

Postopki in najnujnejši podatki, ki se preučijo pri oceni tveganja za okolje

Za ovrednotenje tveganj, povezanih z vnosom ali prenosom vodnih organizmov, je treba oceniti verjetnost naselitve organizmov in posledice takšne naselitve.

S postopkom se preuči najpomembnejše sestavne dele okolja. Postopek zagotavlja standardiziran pristop za vrednotenje tveganj genetskih in ekoloških vplivov ter možnosti za vnos neciljnih vrst, ki bi lahko vplivale na avtohtone vrste v predlaganih sprejemnih vodah.

Med postopkom pregleda ni poudarek na oceni, temveč na podrobnih bioloških in drugih pomembnih podatkih, ki nanjo vplivajo. V primeru znanstvene negotovosti mora biti uporabljeno načelo previdnosti.

Če se prošnja nanaša na predlagani prenos, se za namene te priloge izraza „vnos/vnesen“ nadomestita z izrazoma „prenos/prenesen“.

DEL 1- POSTOPEK OCENE EKOLOŠKEGA IN GENETSKEGA TVEGANJA

Stopnja 1: Verjetnost naselitve in širjenja izven predvidenega območja vnosa

Dogodek	**Verjetnost (V, S, N)[(1)]**	**Gotovost (ZV, PV, MV, ZMV)[(2)]**	**Komentarji za utemeljitev ocene[(4)]**
Vnesena ali prenesena vrsta iz zaprtega ribogojnega sistema uide v sosednje okolje.			
Pobegla ali razpršena vnesena ali prenesena vrsta se uspešno naseli in vzdržuje populacijo na predvidenem območju vnosa izven nadzora ribogojnega objekta.			
Pobegla ali razpršena vnesena ali prenesena vrsta se širi izven predvidenega območja vnosa.			
Končna ocena[(3)]			

(1) V=visoka, S=srednja, N=nizka

(2) (ZV= zelo verjetno, PV= precej verjetno, MV= malo verjetno, ZMV= zelo malo verjetno

(3) Končna ocena **verjetnosti naselitve in širitve** je določena z vrednostjo najnižje ocenjenega elementa (na primer, oceni visoka in nizka za zgornje elemente skupaj tvorita končno oceno **nizka**). Zgoditi se morata oba dogodka – verjetnost, da se organizmi uspešno naselijo in vzdržujejo populacijo na predvidenem območju vnosa (bodisi v zaprtem okolju, kot je objekt, ali v naravnem habitatu) in verjetnost širjenja izven predvidenega območja vnosa (ocenjena skladno z zgornjimi pojasnili) – da lahko govorimo o naselitvi vrste izven predvidenega območja vnosa.

Končna ocena stopnje **gotovosti** je določena z vrednostjo elementa z **najnižjo** stopnjo gotovosti (na primer, oceni **zelo verjetno** in **precej verjetno** skupaj tvorita končno oceno **precej verjetno**).

(4) Ocenjevalec naj kot smernice za ocenjevanje uporablja Dodatek A in Dodatek B Kodeksa ravnanja ICES.

Stopnja 2: Posledice naselitve in širjenja

Dogodek	**Verjetnost (V, S, N)**	**Gotovost (ZV, PV, MV, ZMV)**	**Komentarji za utemeljitev ocene**[2]
Genetsko mešanje z lokalnimi populacijami vodi k izgubi genetske raznovrstnosti.			
Tekmovanje (hrana, prostor) z naravno populacijo ali njeno plenjenje vodi do iztrebljenja naravne populacije.			
Drugi neželeni ekološki dogodki			
Nekateri od zgoraj omenjenih dogodkov so prisotni tudi po odstranitvi vnesene vrste.			
Končna ocena[1]			

(1) Končna ocena za posledice naselitve in širjenja je določena z vrednostjo elementa (posamezna verjetnost) z najvišjo oceno, končna ocena za stopnjo gotovosti pa je določena z vrednostjo elementa z najnižjo stopnjo verjetnosti.

(2) Ocenjevalec naj kot smernice za ocenjevanje uporablja Dodatek A in Dodatek B Kodeksa ravnanja ICES.

Stopnja 3: Verjetnost tveganja v zvezi s tujimi in lokalno neprisotnimi vrstami

Enotna vrednost je določena na osnovi ocen stopenj 1 in 2:

Element	**Verjetnost tveganja (V, S, N)**	**Gotovost (ZV, PV, MV, ZMV)**	**Komentarji za utemeljitev ocene**[2]
Naselitev in širjenje (stopnja 1)			
Ekološke posledice (stopnja 2)			
Končna ocena skupne verjetnosti tveganja[1]			

(1) Končna opredelitev verjetnosti tveganja je določena z višjo izmed dveh verjetnosti, kadar ni porasta verjetnosti med dvema ocenjenima vrednostima (npr. če je tveganje naselitve in širjenja visoko in tveganje ekoloških posledic srednje, je končna ocena višja vrednost obeh verjetnosti, torej visoka). Kadar je prisoten porast verjetnosti med dvema ocenjenima vrednostima (kombinacija visoke in nizke verjetnosti) je končna ocena srednja.

(2) Ocenjevalec naj kot smernice za ocenjevanje uporablja Dodatek A in Dodatek B Kodeksa ravnanja ICES.

Rezultat ocene naj bo izražen na naslednji način:

Visoka = Vnos je zelo problematičen (potrebni so večji ukrepi za ublažitev). Predlagana je zavrnitev predloga, razen če postopki ublažitve uspejo zmanjšati tveganje na nizko.

Srednja = Vnos je srednje problematičen.. Predlagana je zavrnitev predloga, razen če postopki ublažitve uspejo zmanjšati tveganje na nizko.

Nizka = Vnos ni problematičen. Predlagana je odobritev predloga. Ukrepi za ublažitev niso potrebni.

Predlog se v predstavljeni obliki lahko potrditi (ukrepi za ublažitev niso potrebni), če je skupno ocenjeno tveganje nizko in če je skupna ocena gotovosti, za katero je bilo ocenjeno splošno tveganje, zelo verjetno ali precej verjetno.

Če je na podlagi prve analize skupno tveganje ocenjeno kot visoko ali srednje, morajo biti v prošnjo vključeni predlogi za omejevanje ali ublažitev, ki se jih kasneje oceni z analizo tveganja, dokler se končna ocena skupnega tveganja ne zniža na nizko z oceno zelo verjetno ali precej verjetno. Opisi navedenih dodatnih stopenj, skupaj z natančno določitvijo ukrepov za omejevanje in ublažitev so sestavni del ocene tveganj.

DEL 2 – POSTOPEK OCENE NECILJNIH VRST

Stopnja 1: Verjetnost naselitve in širjenja neciljnih vrst izven predvidenega območja vnosa

Dogodek	**Verjetnost (V, S, N)**	**Gotovost (ZV, PV, MV, ZMV)**	**Komentarji za utemeljitev ocene**(2)
Neciljna vrsta je vnesena kot posledica vnosa ali prenosa vodnih organizmov.			
Vnesena neciljna vrsta naleti na dovzetne habitate ali organizme gostitelje.			
Končna ocena(1)			

(1) Končna ocena verjetnosti je določena z vrednostjo elementa z najnižjo oceno tveganja, končna ocena za stopnjo gotovosti pa je prav tako določena z vrednostjo elementa z najnižjo stopnjo verjetnosti.

(2) Ocenjevalec naj kot smernice za ocenjevanje uporablja Dodatek A in Dodatek B Kodeksa ravnanja ICES.

Stopnja 2: Posledice naselitve ali širjenja neciljne vrste

Dogodek	**Verjetnost (V, S, N)**	**Gotovost (ZV, PV, MV, ZMV)**	**Komentarji za utemeljitev ocene**(2)
Neciljna vrsta tekmuje z naravno populacijo ali jo pleni, kar vodi k njenemu iztrebljenju.			
Genetsko mešanje neciljne vrste z lokalnimi populacijami vodi k izgubi genetske raznovrstnosti.			
Drugi neželeni ekološki ali patološki dogodki.			
Nekateri od zgoraj omenjenih dogodkov so prisotni tudi po odstranitvi vnesene neciljne vrste.			
Končna ocena(1)			

(1) Končna ocena posledic je določena z vrednostjo elementa z najvišjo oceno tveganja, končna ocena za stopnjo gotovosti pa je določena z vrednostjo elementa z najnižjo stopnjo verjetnosti.

(2) Ocenjevalec naj kot smernice za ocenjevanje uporablja Dodatek A in Dodatek B Kodeksa ravnanja ICES.

Stopnja 3: Verjetnost tveganja v zvezi z neciljnimi vrstami

Enotna vrednost je določena na osnovi ocen stopenj 1 in 2:

Element	**Verjetnost tveganja (V, S, N)**	**Gotovost (ZV, PV, MV, ZMV)**	**Komentarji za utemeljitev ocene**(2)
Naselitev in širjenje (stopnja 1)			
Ekološke posledice (stopnja 2)			
Končna ocena(1)			

(1) Končna ocena verjetnosti tveganja je določena z vrednostjo elementa z najnižjo oceno tveganja, končna ocena za stopnjo gotovosti pa je prav tako določena z vrednostjo elementa z najnižjo stopnjo verjetnosti.

(2) Ocenjevalec naj kot smernice za ocenjevanje uporablja Dodatek A in Dodatek B Kodeksa ravnanja ICES.

Pogoji za oceno verjetnosti tveganja v zvezi s tujimi vrstami (del 1) se z ustreznimi spremembami uporabljajo tudi za verjetnost tveganja v zvezi z neciljnimi vrstami (del 2), vključno z obvezno vključitvijo ukrepov za omejevanje in ublažitev.

DEL 3– SKUPNA OCENA TVEGANJA ZA OKOLJE – POVZETEK POROČILA

- Zgodovina, ozadje in utemeljitev prošnje
- Povzetek ocene tveganja
- Povzetek ocene ekološkega in genetskega tveganja
- Povzetek ocene tveganja v zvezi z neciljnimi vrstami
- Opombe
- Ukrepi za blaženje
- Končna izjava o možnem tveganju za vse organizme
- Nasveti za pristojni organ

PRILOGA III

Karantena

Karantena je sredstvo, s katerim je mogoče žive živali ali rastline in vse z njimi povezane organizme ohranjati v popolni izolaciji od okolja in s tem preprečiti vpliv na divje in gojene vrste ter neželene spremembe naravnih ekosistemov.

Tuje ali lokalno neprisotne vrste je treba v karanteni zadrževati dovolj dolgo, da se odkrije vse neciljne vrste in potrdi odsotnost povzročiteljev bolezni ali bolezni. Objekt mora biti zgrajen skladno s specifikacijami pristojnega organa države članice mesta postavitve, ki je odgovoren za njegovo odobritev. Trajanje karantene mora biti navedeno v dovoljenju. Če se objekt ne nahaja v državi članici prejemnici, morata svetovalni odbor, ki odgovoren za objekt, in svetovalni odbor v državi članici prejemnici podati soglasje o času trajanja.

Upravljavci morajo karantenske objekte upravljati v skladu z naslednjimi pogoji. Upravljavec mora imeti tudi program za zagotavljanje kakovosti in postopkovni priročnik.

Kadar se prošnja nanaša na predlagani prenos, se za namene te priloge izraza „vnos/vnesen“ zamenja z izrazoma „prenos/prenesen“.

Odpadne vode in odstranjevanje odpadkov

Vse odpadne vode in odpadki, nastali v objektu, morajo biti obdelani tako, da se učinkovito uničijo vse morebitne ciljne vrste in z njimi povezani organizmi. Za zagotovitev nemotenega obratovanja in popolno omejevanje morajo biti sistemi karantene za čiščenje odpadnih voda opremljeni z varovalnimi rezervnimi mehanizmi.

Obdelane odpadne vode in odpadki lahko vsebujejo okolju škodljive snovi (npr. sredstva za preprečevanje obraščanja), ki jih je treba odstraniti na okolju čim bolj prijazen način.

Pripravljeni morajo biti podatki o čiščenju odpadnih voda in trdnih odpadkov, s seznamom osebja, odgovornega za čiščenje, in časovnim razporedom. Sistem mora biti nadzorovan, da se zagotovi učinkovito delovanje in zgodnje odkrivanje morebitnih napak.

Fizično ločevanje

Za zagotovitev omejevanja je treba prestavljeni organizme hraniti ločeno od drugih organizmov. To izključuje poskusne vrste, vključene posebej z namenom preizkusiti učinke vnesenih vrst. Preprečiti je treba dostop ptic, drugih živali, povzročiteljev bolezni in onesnaževalcev.

Osebje

Dostop mora biti dovoljen le usposobljenemu, pooblaščenemu osebju. Obutev, roke in vse materiale, ki se uporabljajo v objektu, je treba pred izstopom iz objekta razkužiti (glej spodaj).

Oprema

Ob prejemu je potrebno z življenjskimi fazami, rezervoarji, vodo, prevoznimi kontejnerji in opremo v stiku z vnesenimi vrstami, vključno s transportnimi vozili, ravnati tako, da se prepreči pobeg vrst ali z njimi povezanih neciljnih vrst iz objekta. Ves prevozni in pakirni material mora biti razkužen ali sežgan, če je sežiganje materiala dovoljeno.

Poginuli primerki in odstranitev

Treba je voditi dnevno evidenco o poginulih primerkih, ki morajo biti na razpolago za inšpekcijski pregled pristojnega organa. Poginuli primerki se hranijo v objektu. Poginulih primerkov, tkiva ali lupin se ne sme zavreči pred odobreno obdelavo, da se zagotovi popolna dezinfekcija. Uporabi se lahko toplotna obdelava, kot sta avtoklaviranje ali kemična sterilizacija.

Poginule primerke je treba prijaviti pristojnim organom, države članice pa morajo pravočasno raziskati vzroke pogina. Poginule primerke je treba hraniti, prevažati in zavreči v skladu z Uredbo (ES) št. 1774/2002 o določitvi zdravstvenih pravil za živalske stranske proizvode, ki niso namenjeni prehrani ljudi[21].

Inšpekcijski nadzor in testi

V zvezi z neciljnimi vrstami morajo biti opravljani redni inšpekcijski nadzori. Če je bila v organizmu odkrita takšna vrsta, prej neznana bolezen ali parazit, je treba izvesti ustrezne ukrepe za nadzor stanja. Ti ukrepi lahko vključujejo uničenje organizmov in razkužitev objekta.

Trajanje

Zahtevano trajanje karantene je odvisno od zadevnega organizma, sezonskost neciljne vrste in pogojev gojenja.

Vodenje evidence

Karantenski objekti morajo voditi točno evidenco o naslednjem:

- času vstopa/izstopa osebja;
- številu poginulih primerkov in metodah hranjenja ali odstranitve;
- obdelavi pritočnih in odpadnih voda;
- vzorcih, ki so bili predani strokovnjakom za testiranje neciljnih vrst;
- vseh neobičajnih pogojih, ki vplivajo na obratovanje karantene (izpadi elektrike, poškodbe zgradbe, nevarne vremenske razmere itd.).

[21] UL L 273, 10.10.2002, str. 1.

Razkuževanje

Razkuževanje vključuje uporabo razkužil v zadostni koncentraciji in dovolj dolgo, da se uničijo škodljivi organizmi. Razkužila in koncentrati za razkuževanje karantene morajo temeljiti na popolni razkužitvi morske in sladke vode. Podobni koncentrati se uporabljajo tudi za rutinsko razkuževanje. Pred izpustom v okolje je priporočljiva nevtralizacija vseh razkužil, objekti, ki uporabljajo morsko vodo, pa morajo poskrbeti tudi za preostanek oksidantov, nastalih med kemičnim razkuževanjem. V nujnih primerih, kot je odkritje uvoženega parazita ali povzročitelja bolezni, mora biti na razpolago dovolj razkužila za celoten objekt.